Чудна се само какъ скритери подъ кора Гръ-
кина и какъ пръцнаръ на очиц вчарнуръ сълзи.

— А ти, Село, не си... — казве младежъ.

— Аз и не съмъ... се казва ~~на казве заглавъ и~~ ~~кодата~~ ~~народа~~
брадъчка

— Ти, ти... Самъ да сидишъ мой не си
е работа, сериозно сръва. Да би нещо разказалъ,
Село!

— Не... не умѣъ.

— Чудна си говѣда ти, Селенце! Друг
кора и ще се засмѣяръ, и някой невиждъ-
ница ще разкарашъ, и тъмнѣ ще изпъ-
ръ, а ти — Господ знай какъв ли си
Сидиш като градинско пламнло и
очи пулиш на очиц. Дума ~~кажа~~ ~~кора~~
не можешъ да кажешъ... Приказвамъ
~~като е ли се бойш~~ и що съ страхъ.
Ти трябва да си на тепъ-сеер годин,
а ~~разсъдъ ти~~ по малко ~~разсъдъ~~ разумъ и
малъ-ръ ~~едно~~ и дъще... И ~~тебе не ли е~~ не ти ли е ~~криво~~ по тебъ
~~криво~~, че си глупавичекъ?

— Жалко ли е... дръвар навсекъ
кодата брадъчка

— Лигарь и какъ не е криво да гледаме
на глупостта ти? Селянинъ си ти добръ,
тавраджъ, едно нещастие е само, че
умъ нямашъ въ главата си. А ти, ~~да би~~,
~~нямаръ~~ Господ те е обидилъ, ~~и не ли е~~ не ти е
~~разсъдъ не ти е дъ~~ Дъ ръ разумъ, самъ ~~ръ~~ да би
си умъ набирашъ... Ти се покайтъ, Се-
ло... Годно ковчъ кажъ нубово,
ти и вникваш, на умъ си го навръжи,
па се мисли, мисли... Ако не разберешъ